

»Naa jo! . . . Er der no'et itu? . . . Hun stak forresten den anden Vej«, sagde han og viste med Tommelfingeren ned mod Kanalen.

»Tak!«

Mads Vestrup skyndte sig tilbage. Han var kommen til at ryste, fordi han begyndte at frygte en Ulykke. Han mindedes sin Studentertid, da han engang selv i flere Dage gik forvildet omkring i Byen og sikkert tilsidst vilde have taget Livet af sig, dersom han ikke havde haft sin gode, fromme Mor at ty over til. Hans egen Angst og Fortvivlelse fra de Dage blev i disse Øjeblikke saa levende for ham, at han uvilkaarlig satte i Løb.

Da han naaede ned til Nybrogade, standsede han raadvild.

Heller ikke her var der nogen rød Jaket at øjne. Foran en Gadedør stod et Par Kærestefolk og fjantede, og en gammel fuld Mand ravede hjemad langs Husrækken til den anden Side. I hele det øde og mørke Bykvarter langsmed Kanalen saaes iøvrigt ikke et Menneske. Øvre paa Slotsholmen kørte en Sporvogn. Men ellers var ogsaa derovre alt tomt og stille. Musæet var som udslettet af Mørket. Foran Porten til det kongelige Ridehus brændte en eneste Lygte.

Mads Vestrup var paa maa og faa drejet tilhøjre, ned mod Stormbroen; men han kom ikke langt, før